Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лише франкованî.

Рекламація неопечатанî вôльнî вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поединчое число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поединчое число 3 к.

Рада державна.

7. Засѣдане Палаты послôвъ зъ дня 24 жовтня 1893.

На вчерашнôмъ засѣданю подавъ президентъ до вѣдомости Палаты, що комісія для предложень вынмковыхъ вже уконституовала ся и выбрала своимъ предсѣдателемъ посла Катрайна, а єго заступникомъ пос. Беноего. Вôдтакъ вела ся дальше дискусія надъ реформою выборчою.

Першій промовивъ пос. Кронаветтеръ и выступивъ горячо въ оборонѣ проєкту правительства. Супротивъ закиду, що правительство предложило проєктъ не спытавши передъ тымъ думки клюбôвъ, заявивъ бесѣдникъ, що та контролююча дѣяльнôсть клюбôвъ єсть для парляментаризму шкôдлива. Опозицію сполученои лѣвицѣ, Кола польского и клюбу Гогенварта назвавъ вôнъ „новымъ тридержавнымъ союзомъ“ и заявивъ, що єсть то надужитємъ лібералізму, коли пôдъ горожаниномъ розумѣє ся лишь чоловѣка маючого. Удержуючою державу партією не єсть тыхъ кôлька богачѣвъ, але цѣлый нарôдъ, котрый вôдъ своєи працѣ платить всякі податки. Суть лишь горожане державы и громадъ; де дуть патриціѣ, тамъ мусѣли бы бути также и плебеѣ. Бесѣдникъ перейшовъ вôдтакъ до историчного поясненя австрійскои конституціѣ и исторіѣ розвою выборчого права въ Австріи та покликуючись на податокъ крови зазначивъ, що демократы вже зъ давенъ давна домагали ся загального права выборчого. Проєктъ пос. Беренрайтера єсть неможливый до принятя, бо вôнъ выключає вôдъ права выбору многі катеґоріи робôтниковъ, мѣжь иншими робôтниковъ рôльничихъ и гôрничихъ.

Посолъ ґр. Гогенвартъ заявивъ: Єго сторонництво мало право сподѣвати ся, що за довѣре, яке доси показувало правительству, не будуть єму уряджувати несподѣванокъ, бодай у справахъ такихъ важныхъ, якъ реформа выборча. Проєктъ правительства годѣ приняти. Найнизшî верствы населеня не суть нинѣ нѣ консервативнî нѣ радикальнî и доси на політику байдужнî. Але якъ мы имъ дамо політичне право выбору, то тымъ самымъ сотворимо собѣ поборниковъ соціялізму. (Олески на правôмъ центрумъ).

Бесѣдникъ сказавъ зъ вагою, що не лише справедливо але й розумно єсть, не ослаблювати, а радше скрѣпляти становище тыхъ сторонництвъ, що тѣсно звязанî зъ интересами державы. Не лише, каже, въ мѣстахъ ліберальне мѣщаньство буде пригнетене соціяльно-демократичными елементами, але й въ громадахъ сѣльскихъ робôтники дадуть такъ богато выборцѣвъ, що населене, осѣвши на рôли, перестане рѣшати справы, а мы ту въ Палатѣ будемо мати представителѣвъ громадъ сѣльскихъ, що радше всѣмъ иншимъ будуть, а не представителями.

Числа показали бы небавомъ, що мѣщаньство по мѣстахъ дуже потерпѣло бы. Проєктъ правительства, вымѣреный противъ мѣщаньства, пошкодить значно и державнымъ интересамъ. Зъ тои причины — сказавъ ґр. Гогенвартъ — выступимо въ оборонѣ навѣть нашихъ ліберальныхъ противниковъ. Я показавъ вамъ найважнѣйшî сумнѣвы, якî ту насувають ся. Бачите, панове, що се тôлько взгляды на интересы державы и на нихъ лише будемо зважати. Моє сторонництво не може предложити сейчасъ иншого проєкту выборчого; до того треба зрѣлои розваги.

Свою бесѣду закôнчивъ ґр. Гогенвартъ такими словами: Мы доказали своєю минувшостію, що кождои хвилѣ радо поможемо до справедливого розвою права выборчого. Мусимо рѣшучо выступити противъ пересуненя політичнои точки тяжкости зъ клясъ посѣдаючихъ на непосѣдаючî, бо через те вытворивъ бы ся станъ, що для кождого поважного мужа державного єсть дуже небезпечнымъ. Передъ такимъ станомъ мы що силы будемо все боронити нашу вôтчину. (Бурливî оплески и брава въ правôмъ центрумъ, на лавахъ польскихъ и на лѣвици).

Пос. Лінбахеръ заявивъ ся въ засадѣ за загальнымъ безпосереднымъ правомъ выборчимъ. Въ теперѣшнôмъ складѣ парляменту видить вôнъ неможливôсть переведеня сего проєкту. Бесѣдникъ єсть тои думки, що проєктъ правительства мѣстить въ собѣ змѣну постановъ конституціѣ и для того вымагає двохъ третинъ голосôвъ для бôльшости. Вôдтакъ пôдпиравъ вôнъ своє внесене, поставлене на попереднôмъ засѣданю.

По Лінбахерѣ промавлявъ пос. Стадницкій и доказувавъ, що предложене правительства, наколибъ стало ся закономъ, принесло бы велику шкоду. Наколибъ духъ, якій вѣє зъ сего предложеня, мавъ бы бути замѣненый въ засаду, якою правительство думає и дальше руководити ся, то було бы то дуже сумно. Треба було двохъ поколѣнь, щобы направити то, що въ Галичинѣ завинили колись правительство и зла система. Теперь, коли вже край успокоивъ ся, щобы дѣлати въ працяхъ культурныхъ, и вôдробити то, що було занедбане, хотять звалити на него нову сизифову роботу. Теперь має ся мати дѣло зъ тою легкою людностію, у котрои шесто-мѣсячный побутъ въ якôйсь мѣсцевости и знане читаня и писаня выстануть до выконуваня права выборчого. Бесѣдникъ заявивъ, що Поляки не згодять ся на таку реформу выборчу, яку предложило правительство, и домагають ся того, щобы соймамъ була дана нагода высказати свою гадку,

---

4)

Циганьскî хрестины.

Весела споминка — Вол. Струпежницкого.

(Дальше).

III.

На другій день поѣхали двѣ кариты изъ замку въ напрямѣ якъ до циганьского шатра. Въ однôй ѣхали кумъ и кума, значить ся, я и Олена, а друга ѣхала порожна. У возѣ коло нашихъ нôгъ лежавъ клуночокъ, въ котрôмъ були бѣлє и перинка, що прилагодила Олена для похрестника.

Пôдъ лѣсомъ мы злѣзли, я взявъ клуночокъ и мы пôшли долѣ потокомъ.

Циганы повитали насъ глубокими поклонами. Мамі принесла дитину сповиту въ святочныхъ лахахъ. Олена уклякнула на землю, розвязала клуночокъ, поправила перинку и завинула въ ню циганятко, котрого чорна головка спочивала теперь на бѣлôй якъ снѣгъ и мягкôй подущинцѣ, окружена доокола широкими коронками.

Цѣла циганьска громада обступила насъ и свѣтячими вôдъ подиву очима споглядала на паню въ шовковôй сукни, що такъ дуже заопѣкувала ся циганьскою дитиною, бо якъ бы яка найдосвѣднѣйша пѣстунка оповила єѣ сама въ бѣлу якъ снѣгъ перинку.

Я подививъ ся по циганахъ, щобы змѣркувати, чи й яке враженє зробила на нихъ печаливôсть Олены. Зъ вогкого ока начальника циганьского и громады покотилась однаоднѣсенька мала сльоза по чорнôмъ лици и бôльше нѣчого.

Верверіца споглядала гордовито доокола себе, якъ колибъ хотѣла почванити ся: „Отъ дивѣть ся, якои чести доступила моя дитина“, а батько циганятка лишь гордо пускавъ дымъ зъ коротенькои своєи люльки. Навѣть малî циганятка зазирали зъ цѣкавостію, ба, й товаришь ихъ невинной забавы прибѣгъ подивити ся на таку рѣдку подѣю. Лишь бѣдный кониско, що лежавъ привязаный до воза, не видѣвъ нѣчого, бо бувъ слѣпымъ окомъ оберненый до насъ.

Незадовго опôсля покотились двѣ кариты, вкрытî до половины порохомъ, по гостинци до Стражица... въ першôй сидѣли мы, Олена я и хороша циганочка, донька старого начальника, прôзвана циганами „Коракосъ“ або ворона, що держала на рукахъ героя сего дня, котрый завзято ссавъ молоко зъ булки, котру єму принесла була єго нанашка. Въ другôй каритѣ було такъ повно циганôвъ и циганокъ, якъ въ угорскôй „чардѣ“ (коршмѣ), коли грає циганьска музика. Прочî, що не могли помѣстити ся у возѣ, бѣгли за нимъ — особливо хлопцѣ и дѣвчата, босî и простоволосî и ледви що дрôбку вкрытî якимись лахами. Навѣть и кострубатый пôдсвинокъ бувъ бы побѣгъ на хрестины, колибъ „мамі“ не була єго привязала мотузкомъ до ялицѣ.

Люде изъ села, що жали въ поли, ажь здвигали плечима та хрестили ся, коли побачили таку купу замащеныхъ циганôвъ въ пышнôй каритѣ.

По дорозѣ розповѣдала намъ циганочка Коракосъ, що дитину властиво вже охрещено на циганьскій спосôбъ: „мамі“ обнесла єѣ тричи въ супроводѣ цѣлои громады доокола величезного дуба, — а коли при тôмъ побачила гадину, що выгрѣвала ся на сонци, назвала дитину „сап“, що въ циганьскôй мовѣ значить гадина.

То певно дуже простый звычай. Зъ добродушнымъ усмѣхомъ на червонôмъ лици повитавъ насъ Стражицкій панъ-отець, котрому вуйко давъ бувъ вже знати, що мы нинѣ приѣдемо, и завѣвъ насъ до церкви.

За нами войшла до церкви и купка здивованыхъ людей изъ села. Такои сорокатои череды овець, такихъ кудлатыхъ барановъ панъотець ще нѣколи не бачивъ.

Внутре понурои, ґотицкои церкви зробило очевидно велике враженє на циганахъ, котрî не знають нѣ вѣры нѣ Бога.... Майже зô страхомъ споглядали они на престолы и статуѣ та великî и малî, вже трохи почорнѣлî обра-

якъ мае бути змѣнена дотеперѣшна ординація выборча.. — Опôсля промавляли ще послы Шлезінґеръ и Демель, а вôдтакъ перерваво дебату и слѣдуюче засѣдане назначено на нинѣ.

Въ доповненю справоздання зъ попередного засѣданя додаемо, що пос. Лінбахеръ поставивъ бувъ внесене на збôльшене числа послôвъ о 30; мандаты тѝ роздѣленѝ межи поодинокѝ краѣ коронниѝ, маютъ бути репрезентаціею спеціяльнои клясы выборцѣвъ, повсталои черезъ розширене права выборчого въ проектѣ правительства. Крôмъ того домагае ся его внесене безпосередныхъ выборôвъ въ громадахъ сѣльскихъ.

Похоронъ Маркіяна.

На засѣданю комітету для перевезеня мощей бл. п. Маркіяна Шашкевича дня 23 с. м. ухвалено:

1. Вôзвати всѣ товариства, що маютъ намѣръ брати участь въ торжествѣ черезъ своихъ вôдпоручникôвъ, щобы зголошувались до канцеляріи „Просвѣты" у Львовѣ, а се въ тôй цѣли, щобы можна было вôдпоручникамъ ихъ уже заздалегôдь вызначити належне мѣсце въ походѣ.

2. Ухвалено ось таку проґраму торжества:

а) Вô второкъ дня 31 жовтня въ Новосѣлкахъ лѣскихъ:

1. О годинѣ 8-ôй рано добуте тѣла Маркіяна Шашкевича зъ дотеперѣшного гробу.

2. Мѣжь годиною 9 а 11-ою поминальне богослужене зъ проповѣдью и промовою одного зъ вôдпоручникôвъ комітету львôвского.

3. О годинѣ 11-ôй походъ зъ тѣломъ на дворець зелѣзничій въ Задвôрю до найблизшого поѣзду особового. На границѝ громады Новосѣлокъ лѣскихъ промова начальника громады новосѣлецкои, котрый поѣде зъ тѣломъ до Львова.

б) Середа 1 листопада у Львовѣ:

1. О додинѣ 8-ôй поминальне богослужене и панахида въ церкви св. Пятниць.

2. О годинѣ 10-ôй промова проф. дра Ом. Огоновского, головы товариства „Просвѣта" на двôрци зелѣзничôмъ Львôвъ-Пôдзамче при домовинѣ поета, а потôмъ розпôчне ся походъ похоронный на кладовище Лычакôвске пôдъ проводомъ Е. Е. Впреосв. Митрополита. Порядокъ походу: а) братства церковниѝ, б) молодѣжь шкôльна, в) депутаціѣ зъ вѣнцями, г) депутаціѣ збôрнѝ, д) хоръ, е) духовеньство, ж) домовина, з) родина покôйника, і) запрошенѝ достойники, к) публика.

3. Промовы на кладовищи надъ гробомъ: а) одного священика, б) посла Юліяна Романчука.

4. Вечеромъ концертъ о годинѣ 7-мôй въ сали „Народного Дому".

На провінціи будутъ Русины такожь торжественно святкувати сей день.

Заходомъ філіѣ „Просвѣты" въ Стрыю и стрыйскои „Мѣщаньскои Бесѣды" вôдбудуть ся въ недѣлю 29 жовтня о годинѣ 5-ôй вечеромъ въ льокали Руского Касина торжественнѝ вечерницѣ, сполученѝ зъ вôдчитомъ, спѣвами хору мѣщаньского и декламаціями въ честь Маркіяна Шашкевича, яко въ 50-тѝ роковины его смерти. На сѝ вечерницѣ выдѣлы обохъ товариствъ маютъ честь запросити вп. Землякôвъ до найчисленнѣйшои участи.

Зô Станіслава пишутъ: Дня 23 жовтня зôбранѝ Русины станіславôвскѝ выбрали на торжество перенесеня тлѣнпыхъ останкôвъ бл. п. Маркіяна Шашкевича вôдъ станіславôвскихъ товариствъ „Руска Бесѣда", „Філія Просвѣты" и „Шкôльнои Помочи" делеґатами: крилош. дра Ивана Гробельского, адвоката дра Мандичевского, проф. дра Коцюбу, проф. Кокорудза, катихита о. Омел. Абрысовского, учит. Ром. Заклиньского и п. Ивана Бориса. Крôмъ сихъ выбирае ся ще бôльше Русинôвъ на руско-народнѝ маніфестаціѣ до Львова. Спершу громада станіславôвска хотѣла звеличити память Маркіяна богослуженемъ и концертомъ въ початкахъ листопада с. р., —однакъ зъ огляду на панующу въ нашихъ сторонахъ холеры рѣшено згаданѝ маніфестаціѣ вôдложити до часу, коли ц. к. власть политична не буде ставити перешкôдъ усякимъ зборамъ, котрѝ у насъ теперь зборонени.

Русины брôдскѝ постановили зъ нагоды перенесеня шощей Маркіяна Шашкевича звеличити память поета торжественнымъ поминальнымъ богослуженемъ зъ одвѣтною проповѣдью въ церквѣ брôдскôй дня 1 падолиста с. р. и запрошують до участи мѣсцевыхъ и доохрестныхъ. По обѣдѣ тогожь дня вôдбуде ся вôдповѣдный вôдчитъ о дѣяльности и заслугахъ Маркіяна.

Зъ Перемышля пишутъ: Память перенесеня мощей Маркіяна Шашкевича, нашого першого поета и вѣстуна новои літературнои и народнои добы середъ Галицкои Руси, обходить перемыска громада за ініціятивою тутешнои філіѣ „Просвѣты" въ такій спосôбъ: Завôзванемъ громадянъ до якъ найчисленнѣйшои участи въ поѣздцѣ до Львова. Осôбно вôдъ сего высылае кожде тутешне товариство руске що-найменше по двохъ вôдпоручникôвъ. Поминальнымъ богослуженемъ въ тутешнôй церквѣ катедральнôй дня 1 падолиста о год. 9-ôй рано. Тогожь дня о годинѣ $7^{1}/_{2}$ вечеромъ вôдчитомъ въ комнатахъ „Бесѣды" о Маркіянѣ Шашкевичу и его заслугахъ въ літературѣ руской.

Переглядъ политичный.

Зачувати, що правительство думае проволѣчи рѣшене Палаты въ справѣ розпоряджень вымковыхъ, а тымчасомъ залагодити законъ о краевôй оборонѣ. Колибъ вôдтакъ Палата вôдкинула розпорядженя вымковѝ, то наступить заразъ розвязане Рады державнои. Всѣ вѣденьскѝ часописи доносять, що сполучена нѣмецка лѣвиця думае перейти до безвзглядной опозиціѣ и що буде голосувати противъ розпоряджень вымковыхъ. Въ справѣ реформы выборчои мало середъ лѣвицѣ настати роздвоене, бо часть еѣ членôвъ мае бути хочь не за проектомъ правительства, але за загальнымъ правомъ голосованя.

Бурмістръ мѣста Вѣдня, дръ Пріксъ, подавъ ся до дімісіи, а причиною того мало бути то, що вôнъ безъ уповажненя рады громадскои продавъ цѣннѝ паперы, власнôсть громады, вартости около міліопа.

Посломъ до буковиньского сойму выбрано у выжницкôмъ повѣтѣ Льва Василька, властителя бôльшои посѣлости въ Зеленôй, 70 голосами на 84 голосуючихъ; прочѝ голосы одержавъ рад. Ясеницкій.

До Pol. Corr. доносять зъ Петербурга, що правительство россійске замовило для маринарки за границею 22 лодей торпедовыхъ, призначеныхъ для помноженя средствъ сбороны побережа Балтійского моря.

Новинки.

Львôвъ дня 25 жовтня.

— **Именованя.** П. Намѣстникъ именувавъ практиканта концептового ц. к. Намѣстництва д ра Володи-

---

зы святыхъ. А коли ихъ око вôдъ часу до часу споглянуло на статую розпятого Спасителя, зъ котрого рукъ прибитыхъ гвоздями и проколеного боку точилась кровь, то они ажъ дрожали зô страху.... ихъ бравъ жаль, що Его такъ мучено — той образъ терпѣня и страшенной муки тѣлесной зворушивъ ихъ умы.

На циганчата зробила церковь вражѣне лишь въ першôй хвили, черезъ якійсь часъ були они спокôйнѝ, бо не знали, що то стало ся и де они, але опôсля були они вже якъ дома и стали лазити но всѣхъ лавкахъ та нишпорити, ажь наконець оденъ циганчукъ укравъ изъ закамарка за амвоною пачку крашеныхъ свѣчечокъ, не знаючи що то и до чого, а другій, може девятилѣтный хлопець зъ кучерявымъ волосемъ потягнувъ паламаревѝ щипцѣ, котрѝ зручно якъ малпа сховавъ за пазуху.

Тымчасомъ вôдбувавъ ся хрестъ; я обѣцявъ св. церквѣ, взглядно еѣ головному повномочникови въ Стражици, о. Мальчицкому, въ имени циганятка, що оно вôдрѣкае ся чорта, що принимае католицку вѣру, що бажае собѣ спасенія и т. д. а панъ-отець вложивъ опôсля въ маленькѝ усточка дрôбку свяченои соли, вôдъ котрои они ажь выкривили ся и дитина почала кричати и плакати.

На бажане батька надавъ панъ-отець дитинѣ имя Михайло, або якъ то циганы по мадярски кажуть: Мігалі.

По хрестѣ пôшли мы на приходство записати до книги свои имена; але що батько похрестника очевидно лѣпше умѣвъ своими пальцями сягати по чужу рѣчь, якъ водити перомъ, то мусѣвъ зробити на метрицѣ лишь три хрестики. Вôнъ и зробивъ ихъ якось криво а паламарь пôдписавъ пôдъ нихъ: „То есть Михайло Барна.

Менѣ прийшовъ, розумѣе ся, заразъ на гадку мадярскій Орфей, придворный музика кардинала ґрафа Чакого; вôдтакъ мы кумы вписали свои имена до метрики.

Старый циганъ спытавъ панъ-отця, що ему належить ся за „боляцеи" (хрестъ). Але панъ-отець не хотѣвъ нѣчого вôдъ цигана, лишь сказавъ ему, щобы знову прийшовъ, коли ему буде потреба.

Коли то старый циганъ почувъ, покивавъ здивованый головою и ставъ за чимсь шукати въ кишени свого кафтана, зъ котрои добувъ наконець якусь замащену шматину и выймивъ зъ неи золоту монету и ставъ просити панъ-отця, щобы взявъ еѣ собѣ на памятку. Панъ-отець вдоволивъ его просьбѣ.

Була то рѣдка золота монета, золотый испаньскій дубльонъ зъ погрудемъ Фердинана II. короля Араґоніѣ и Изабелѣ, королевои Кастиліѣ и Леона.

Зôйшовшѝ ся селяне, котрыхъ та незвычайна подѣя розрушала троха въ ихъ звычайнôмъ спокою, дивили ся довго за ними, коли мы ѣхали изъ Стражица каритами до замку мого вуйка.

Въ першôмъ возѣ сидѣвъ побôчь кумы панъ-отець Мальчицкій, а я коло молодои циганочки, що держала на рукахъ охрещену дитину, котра лагôдно дрѣмала и лишь вôдъ часу до часу закричала, якъ не своимъ голосомъ. Въ другôмъ возѣ порозсѣдали ся були гордо циганы и циганки а поза возомъ бѣгли пôдскакуючи напôвъ голѝ и босѝ циганьскѝ дѣти, та гризли покраденѝ въ церквѣ свѣчечки думаючи, що то щось до ѣды.

IV.

Въ замку повитавъ вуйко циганôвъ власною ихъ мовою и завѣвъ ихъ до лѣтнои свѣтлицѣ на долинѣ, зъ котрои чотиры вôкна и двое склянныхъ дверей выходило на веранду, що була устроена въ ровѣ перемѣненôмъ на огородъ.

Въ свѣтлици дожидала вже Веверіца своеи дитины. Коли Олена подала ѣй дитятко, подякувала ѣй циганка сердечно и радôстно та поцѣлувала въ руку; вôдтакъ пригорнула пристрастно свого первородного до серця и розкрыла свою чорну пацьорками та пестрыми шнурками и мосяжными ґузиками вышиту катанку та обрадувала молоденького христіянина тымъ, чого ему тогды певно найбôльше забагало ся. А сынокъ такъ пильно заходивъ ся коло роботы, що ажь каплѣ поту выступили були ему на его розпалене червоно-брунатне чоло.

Тымчасомъ вуйко розмавлявъ зъ начальникомъ циганьскои громады, а вôдтакъ попросивъ гостей-дикунôвъ, щобы сѣдали до стола на котрôмъ стояли вже полумыски зô всѣлякими стравами. Циганы не дали ся довго просити.

Ориґінальный образъ: коло подовгастого

слава ґр. Михаловского провізоричнымъ комісаремъ повѣтовымъ; а практикантôвъ концептовыхъ: Зенона Глажевского въ Старôмъ Мѣстѣ, Юстина Шведицкого въ Новôмъ Торзѣ, Генрика Прохаску въ Перемышли, Тадея Мічку въ Живци, Ивана Маєвского и Вол. Коваликовского у Вадовицяхъ, Осипа Днѣстряньского въ Тернополи, Волод. Маріяна Гошарда у Львовѣ, Жигмонта Боніф. Кречмера въ Перемышли, Адольфа Гайлькронъ Страньского въ Дрогобичи, Ром. Стан. Ноеля въ Ланцутѣ, Адама Евґ. Лѣщиньского въ Яслѣ, д-ра Здислава Вавравша у Бжеску, д-ра Вол. Пôдчаского въ Краковѣ и Ром. Тад. Прокоповича у Львовѣ провізоричными концепістами Намѣстництва.

— **Народными учителями именованѝ:** Волод. Котульскій уч. мол. въ Бѣлôмъ Камени; Микола Чехъ упр. въ Германовѣ; кс. Ос. Поремба лат. катехитомъ въ Коломыи при муж. школѣ; Мих. Кочиркевичъ упр., Станислава Залеска ст. уч., Евґенія Цѣпановска мол. учителькою при 6 кл. женьскôй школѣ въ Перемышли; Ив. Титоръ въ Яблоновѣ; Мартинъ Посуховскій въ Коцюбинцяхъ; Гнатъ Ковмусъ у Воли Ранижôвскôй; Антонина Мункачі у Мниховѣ; Олена Мышковска въ Прусахъ; Меч. Фіяля упр. въ Кротошинѣ; Олена Куммеръ стар. уч. въ Тарновѣ на Грабôвцѣ; Стан. Шіцъ мол. уч. такожъ въ Тарновѣ; Осипъ Ганъ управ. въ Стрыю при муж. школѣ; Петро Поляньскій управ. въ Новосѣлцѣ Костюковôй.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** ухвалила на засѣданю дня 23 жовтня с. р. зорґанізувати народну школу въ Коштовôй повѣта перемыского вôдъ 1 вересня 1895; перемѣнити вôдъ 1 лютого 1894 народну школу въ Ланôвцяхъ пов. борщѣвского на двоклясову, а въ Кобиловолокахъ пов. теребовельского на триклясову вôдъ 1 вересня 1894. Духовными членами окр. Радъ шкôльныхъ выбранѝ о. Левъ Козаневичъ въ Самборѣ, о. Иванъ Каратницкій въ Калуши, о. Северинъ Навроцкій въ Тернополи, а въ учителѣвъ: Леопольдъ Шеремета въ Рогатинѣ, Марко Новаковскій въ Воинилова у Калуши. Признано пятилѣтнѝ додатки: проф. Ив. Корчиньскому въ Краковѣ четвертый, проф. Мик. Лашкевичови въ Самборѣ пятый, проф. Ант. Ром. Унѣ въ Самборѣ першій.

— **Презенты одержали** оо.: Климъ Роснецкій на Хутаръ, Корн. Дудикевичъ на Плуговъ, Игнат. Муликъ на Сѣвку и Евґ. Павлусевичъ на Побукъ, всѣ въ епархіи львôвскôй.

— **Комітетъ для будовы руского театру** розôславъ бляшанѝ пушки до збираня малыхъ датковъ на театръ до торговель и крамницъ, до книгарень, склеповъ и т. п. у Львовѣ, Станиславовѣ, Перемышли, Тернополи, Дрогобичи, Коломыи, Стрыю, Снятинѣ, Рогатинѣ, Самборѣ, Бродахъ, Сяноцѣ и Заболотовѣ. Комітетъ пересвѣдчивъ ся, що сей способъ збираня складокъ дуже практичный, бо кождый може кинути въ пушку, що має и нѣхто не потребує о тôмъ знати. Тому покладає комітетъ и на будуче велику надѣю на тѝ пушки, а именно, що они не будуть стояти порожнѝ, тôлько, що Русины про кождôй нагодѣ кинуть по кôлька сотиковъ до нихъ. Такѝ пушки навѣть по приватныхъ домахъ показали ся добрыми; за мѣсяць-два вытягано зъ нихъ и по кôльканайцять зр. Помаленьки зôбрало ся. Громада по ниточцѣ, а бѣдному сорочка буде.

— **Дирекція зелѣзницъ державныхъ** оповѣщує: Рухъ граничный пôвнôчно нѣмецко-полуднево-захôдно-россійскій. Введенє додатку. Зъ важностію вôдъ дня 1 падолиста 1893 увôйде въ житє I додатокъ до тарифы важнои для высилки згаданого руху вôдъ 1 сѣчня 1893. Сей додатокъ мѣстить: Змѣны тарифы головнои, засады тарифовѝ для на-ново влученыхъ стацій, тарифу выимкову 19. для зерна зъ конюшины и хмелю зъ Россіи, доповненє показника кільометричного. Примѣрники сего додатку можна дôстати въ зарядахъ зелѣзничихъ по цѣнѣ 30 сотиковъ=23 марковыхъ фениковъ.

— **Въ лиху годину** сказала дочка одиначка до своеѣ матери вдовы: Мамо не пôду за него, волю утопити ся. А мати силувала єѣ ити за богацкого сына. Дѣяло ся се въ Березнôй, селѣ пôдъ Санчемъ. Старѝ урадили дѣтей повѣнчати, вперли ся — и нещасна дѣвчина замовкла. Минувшого вôвторка приѣхала цѣла компанія зъ орудками до Санча. Вôдтакъ порадивъ судженый поѣхати до нотаря п. Майснера до Старого Санча зробити записъ. Але старый батько, скупый, не хотѣвъ платити за рогачку 16 кр. и рѣшивъ ся ѣхати въ села черезъ Дунаєць въ брôдъ. Навернули до дому, а що було темно, въѣхали на глубину, вôзъ пôрвала вода и всѣ пятеро пôшли пôдъ воду, т. є. отецъ молодого, молодый, дружба, суджена и єѣ мати. Всѣ потопили ся, тôлько молодый схопивъ коня за хвôстъ и такъ выплывъ. На другій день, въ середу 18 с. м. пôдъ Санчемъ выловлено тѣло батька и дружбы, а при батьку найдено 660 зр. готôвкою. Въ два днѣ пôзнѣйше найдено тѣло и дѣвчины въ Куровѣ, а єѣ матери въ Збишичахъ, двѣ милѣ за Санчемъ. Рыбаки ихъ найшли и дôстали за то 20 зр. Такимъ способомъ згинуло четверо людей, тому що батько не хотѣвъ заплатити за рогачку 16 кр.

Штука, наука и література.

— **Рускій театръ.** Дня 24 с. м. выставивъ рускій театръ знану вже у насъ комедію А. Янчука п. з. В ы х о в а н е ц ь. Комедія ся основнымъ змѣстомъ своимъ не дуже „хитра“. Молодый учитель женить ся зô своєю прибраною матѣрю, котра его выховала. Она має бути молода вдова-красавиця, та если у неи були вже такѝ лепськѝ дѣти, якъ вчера на сценѣ выступили, то рôжниця у вѣку жениха-учителя тай сеи вдовы була — трошка за велика... Але ся комедія має богато цѣкавыхъ и смѣшныхъ сценъ та съѣвôвъ, такъ що не заразъ позбудуть ся єѣ зъ театральнього репертоару, бо вкôнци публицѣ подобає ся. Артисты нашѝ грали єѣ вчера зъ житємъ, мимо того, що нечисленна публика, не могла имъ додати духа. Дивно! Въ недѣлю було за богато людей въ театрѣ, а у вôвторокъ за мало. Чи Русины львôвскѝ въ будденъ вечеромъ часу не мають, що ихъ въ театрѣ не видати, чи тутъ винна байдужнôсть або убожество наше? Коли байдужнôсть, то соромъ намъ!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 25 жовтня. Ихъ Вел. Цѣсарь и Цѣсарева приѣхали тутъ вчера въ полудне зъ Ґеделі и середъ одушевленои оваціѣ публики заѣхали до королевскои палаты въ Будѣ.

Вѣдень 25 жовтня. Pol. Corr. довѣдуєсь, що міністеръ справъ заграничныхъ ґр. Кальнокій розпочинає зъ кôнцемъ сего тыждня тринедѣльный урльопъ и поѣде до Швайцаріѣ и горѣшнои Италіѣ, а думає вернути около половины падолиста.

Берлинъ 25 жовтня. Найдост. Архікн. Альбрехтъ приѣхавъ тутъ вчера въ полудне а на дворци повитали єго: цѣсарь нѣмецкій, кн. Генрихъ и кн. Фридрихъ Леопольдъ. По повитаню всѣ сѣли до воза и поѣхали середъ грôмкихъ окликôвъ численно зôбравшои ся публики на почдамскій дворецъ, зъ вôдки окремымъ поѣздомъ поѣхали до Почдаму. Тутъ зроблено Найдост. Архікнязеви свѣтле принятє войскове.

Почдамъ 25 жовтня. При входѣ до новои Палаты повитала Найдост. Архікнязя Альбрехта цѣсарева нѣмецка. На вчерашнôмъ обѣдѣ родиннôмъ бувъ такожъ австрійскій амбасадоръ Седеній.

Парижъ 25 жовтня. Льотаринґска депутація вручила вчера российскому адміралови Авелянови подарунки. Авелянъ подякувавъ и тронутый заявивъ, що память о тôмъ остане на завсѣгды въ серцяхъ российскихъ офіцирôвъ. Вôдтакъ була депутація у российского амбасадора ґр. Моренгайма, котрому передала для царя золоту книгу. Моренгаймъ сказавъ, що пôшле золоту книгу въ слѣдуючôмъ мѣсяци цареви. — Российскѝ офіцеры були на снѣданю въ палатѣ елисейской а президентъ Карно тоаступавъ въ честь царскои пары. Авелянъ вôдповѣвъ тоастомъ въ честь Карнота и на якъ найбôльшій успѣхъ Франціѣ.

стола сидить на фотели, выбитôмъ червонымъ оксамитомъ понурый циганъ, зъ дикимъ выразомъ лиця. Срѣбнй ґузики при кафтанѣ сего свобôдного сына лѣсôвъ дзвонять на нѣмъ якъ кайданы якогось невôльника. А та дика, бахижна птиця старає ся надати собѣ выразъ усвоєнои и покôрнои. Вôнъ хотѣвъ бы, щобы зъ єго чорного опаленого лиця щезла понура дикôсть и старає ся надати собѣ лагôдный и веселый выразъ. На лѣво вôдъ него сидять двѣ жѣнки, циганки, а ихъ чорнѝ очи ходять блудомъ по свѣтлици и зупиняють ся на всѣмъ, що свѣтяче и блыскуче; дальше сидять двѣ циганочки, Коракосъ, а друга Кокендальо (ящѣрка), котрыхъ косы и намиста мы вчера науково розслѣджували. Коракосъ якъ та злодѣйка-сорока водить очима по всѣмъ, що свѣтить ся и не спускає ихъ зъ малого золотого годинника, будильника, що стоить межи вôкнами на шафѣ. Напротивъ тыхъ дѣвчатъ сѣли собѣ молодѝ циганы. Старшій зъ нихъ, то сынъ начальника и чоловѣкъ Веверици; вôнъ ставъ ся єѣ чоловѣкомъ на циганьскій ладъ, котрый не знає нѣякихъ обрядôвъ.

На прочихъ фотеляхъ мали позасѣдати циганьскѝ дѣти, але имъ лѣпше було сподобалось качати ся по земли на мягкихъ коврахъ. Мы всѣ, вуйко, Олена и я, принукували циганôвъ живити ся и подавали имъ полумыски зъ куропатвами, серниною и бараниною.

Вилокъ и ножѣвъ не було на столѣ, бо звѣстно, що циганы и такъ не умѣють ся зъ ними обходити та лишь безъ потребы могли бы половину зъ нихъ украсти — такъ, бачите, казавъ вуйко. Нашѝ чорнѝ гостѣ сягали таки пальцями до мыски, бо „близшій пальцѣ, якъ видельцѣ“, а замѣсть ножѣвъ були у нихъ бѣлѝ зубы.

Дѣтемъ подала Олена цѣлу мыску зô стравою, до котрои упхало ся вôдъ разу двадцять чорныхъ циганьскихъ кôгтôвъ и хапчиво кождый вытягавъ собѣ въ неи свою добычу та жививъ ся нею. Декотрѝ зъ нихъ, памятаючи на будучнôсть, робили такъ, якъ робить вывѣрка, що пряче собѣ орѣхи на зиму — ховали кусники сернины выхопленои зъ сосомъ изъ мыски въ шапку и заразъ просили, щобы имъ знову дати.

Олена радо ихъ годувала, якъ колибь тѝ индичата. Розумѣє ся, що циганчатамъ смакувала дичина лѣпше, якъ передъ тымъ балабушки. Та й старымъ она смакувала.... они незадовго були якъ у себе дома и побачивши щирôсть господаря, не уймали ся, а живили ся добре. А вуйко бувъ дуже радъ зъ того, що мôгъ тымъ чорнымъ птицямъ устроити такій рѣдкій пиръ. Але єго бачне око доглянуло заразъ, що Коракосъ не спускає очей изъ золотого будильника. Усмѣхаючись, приступивъ вôнъ незамѣтно до будильника и накрутивъ єго такъ, що годинникъ мавъ неспôвна за годину дзвонити.... Вôдтакъ розмавлявъ вôнъ дальше зъ циганами то по циганьски то по мадярски.

(Конець буде).

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5·26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновецъ	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3·41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6·21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	**0·46**	9·21	5·55	—	—
Черновецъ	**10·10**	—	**7.11**	7·59	**12·51**	—
Стрыя	—	—	**1·08**	9·06	**9·52**	2·38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Ч и с л а т о в с т ѝ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Ч а с ъ поданый пôсля годинника л ь в ô в с к о г о, вôнъ рôзнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“), якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера